

Rapport

Datum: 28 april 1999

Rapportnummer: 1999/204

Klacht

Op 26 januari 1998 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer H. te Zwolle, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps IJsselland. Verzoeker beklagde zich erover dat zijn bij het regionale politiekorps IJsselland ingediende klacht niet naar behoren was afgehandeld. De Nationale ombudsman legde de klacht op 23 februari 1998 telefonisch voor aan het regionale politiekorps IJsselland, met de vraag of er een oplossing in het vooruitzicht gesteld kon worden. De politie liet de Nationale ombudsman op die dag weten dat er uiterlijk eind maart 1998 een oplossing voor deze klacht zou worden geboden. Toen deze oplossing echter uitbleef nam een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman enige malen telefonisch contact op met de politie. Uiteindelijk liet het regionale politiekorps IJsselland de Nationale ombudsman op 26 mei 1998 weten dat de korpsbeheerder de voorgaande dag, 25 mei 1998, zijn oordeel over de door verzoeker ingediende klacht aan verzoeker had toegezonden. Verzoeker gaf de Nationale ombudsman op 27 mei 1998 telefonisch te kennen een klacht te willen indienen over de wijze waarop de korpsbeheerder zijn bij de politie ingediende klacht had afgedaan. Verzoeker lichtte deze klacht bij aanvullend verzoekschrift van 9 juni 1998 toe. Naar deze laatste gedraging werd vervolgens een onderzoek ingesteld. Op grond van de door verzoeker verstrekte gegevens werd de klacht als volgt geformuleerd:

Verzoeker klaagt erover dat de beheerder van het regionale politiekorps IJsselland zijn verzoek om schadevergoeding bij de beslissing van 25 mei 1998 op zijn klacht heeft afgewezen. Verzoeker stelt schade te hebben geleden doordat een met naam genoemde ambtenaar van dat korps naar aanleiding van verzoekers aangiften van onder meer 12 maart 1997 en 24 april 1997, en ondanks terzake gedane toezeggingen onder andere op 2 maart 1997 en 16 maart 1997, onvoldoende actie heeft ondernomen.

Achtergrond

In het geval van een klacht over een besluit van een bestuursorgaan tot afwijzing van een verzoek om schadevergoeding dat kan worden onderworpen aan het oordeel van de bestuursrechter is de Nationale ombudsman niet bevoegd. Staat bij zo'n klacht de weg naar de bestuursrechter niet open, zodat de Nationale ombudsman ter zake wel bevoegd is, dan stelt de Nationale ombudsman zich terughoudend op. In zo'n geval is immers de burgerlijke rechter de instantie die bij uitsluiting bevoegd is om bindend te beslissen over de vraag of, op grond van bepalingen van burgerlijk recht, het betrokken bestuursorgaan is gehouden om de gestelde schade te vergoeden.

Alleen wanneer in zo'n geval naar het oordeel van de Nationale ombudsman de aanspraak van betrokkene op schadevergoeding, gezien de gronden waarop deze aanspraak berust,

zo evident juist is dat het betrokken bestuursorgaan niet in redelijkheid tot zijn afwijzende besluit heeft kunnen komen, wordt dat besluit tot weigering van de gevraagde schadevergoeding aangemerkt als een nietbehoorlijke gedraging.

In de overige gevallen gaat de Nationale ombudsman ervan uit dat het in beginsel vrijstaat aan het betrokken bestuursorgaan om te betwisten dat het gehouden is tot het vergoeden van de gestelde schade, en om zich in verband daarmee op het standpunt te stellen dat de vraag naar die gehoudenheid eventueel moet worden beantwoord door de burgerlijke rechter. In die gevallen zal er voor de Nationale ombudsman geen reden zijn om het besluit tot weigering van de schadevergoeding aan te merken als een nietbehoorlijke gedraging.

Onderzoek

In het kader van het onderzoek werd de beheerder van het regionale politiekorps IJsselland verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Tijdens het onderzoek kregen verzoeker en de korpsbeheerder de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren. Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De korpsbeheerder berichtte dat het verslag hem geen aanleiding gaf tot het maken van opmerkingen. Verzoeker gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Bevindingen

De bevindingen van het onderzoek luiden als volgt:

A. FEITEN

1. Tussen verzoeker en zijn echtgenote was een echtscheidingsprocedure aanhangig bij de arrondissementsrechtbank te Z. Bij verzoekschrift van 15 maart 1996 vroeg verzoeker die rechtbank een voorlopige voorziening te geven, inhoudende onder meer dat hij voor de duur van het echtscheidingsgeding met uitsluiting van zijn echtgenote - het gebruik van de echtelijke woning zou hebben. De rechtbank wees de gevraagde voorziening bij beschikking van 16 april 1996 toe, en deed het bevel aan verzoekers echtgenote de genoemde woning te verlaten en deze niet verder te betreden.
2. De echtgenote van verzoeker (verder: mevrouw Hi.) betrad op enig moment hierna, in weerwil van dit bevel, de echtelijke woning.

Op enig moment vóór 12 maart 1997 zegde politieambtenaar B. van het regionale politiekorps IJsselland verzoeker toe mevrouw Hi. te bezoeken, teneinde hierover met haar een gesprek te hebben.

3. Op 12 maart 1997 meldde verzoeker bij het regionale politiekorps IJsselland dat mevrouw Hi. de woning wederom had betreden, en dat zij zaken hieruit had meegenomen. Naar aanleiding van deze melding brachten politieambtenaren R. en S. dezelfde dag een bezoek aan mevrouw Hi., en spraken met haar over haar gedrag.

4. Op enig moment hierna vond er een gesprek plaats tussen verzoeker en politieambtenaar B., naar aanleiding van het incident dat verzoeker op 12 maart 1997 had gemeld.

5. Vervolgens deed verzoeker op 24 april 1997 aangifte van diefstal door mevrouw Hi. van enige zaken uit de tuin van de echtelijke woning op 23 april 1997. Het toegezegde onderhoud van politieambtenaar B. met mevrouw Hi. had tot op 24 april 1997 (nog) niet plaatsgevonden.

6. Op 4 juni 1997 wees de president van de arrondissementsrechtbank te Z. vonnis in een kort geding dat door verzoeker was aangespannen tegen mevrouw Hi. Verzoeker had geëist dat mevrouw Hi. zou worden veroordeeld zich te onthouden van het verder betreden van de echtelijke woning, op straffe van verbeurte van een dwangsom, en dat zij zou worden veroordeeld in de proceskosten. De president wees de eerste vordering toe, maar bepaalde dat iedere partij belast zou blijven met de aan haar zijde gevallen kosten van het geding. 7. Bij brief van 18 juni 1997 diende verzoeker bij het regionale politiekorps IJsselland een klacht in over politieambtenaar B. In deze brief staat onder meer het volgende vermeld:

"Bij beslissing van de rechtbank te Z. d.d. 23-12-1996 heb ik voor de duur van mijn echtscheidingsgeding bij uitsluiting de gerechtigheid tot het gebruik van de echtelijke woning samen met mijn kinderen. Mijn vrouw is bevolen de woning te verlaten en niet meer te betreden. Zoals uit de (...) uitspraak van 4 juni 1997 blijkt heeft mijn vrouw zich niet aan dit bevel gehouden. Driemaal heeft zij de echtelijke woning betreden en goederen weggenomen. Van deze voorvallen heb ik aangifte gedaan. Uw ambtenaar de heer B. had inmiddels in het kader van wat later bleek een valse aanklacht te zijn, een onderzoek gestart naar de vermeende moordneigingen die ik zou hebben jegens mijn vrouw. Hiertoe richtte zijn onderzoek in eerste instantie in gesprekken met mijn uitwonende dochter. Op mijn verzoek, na een emotioneel telefoongesprek met mijn dochter, heeft de heer B. mij eveneens gehoord (zondag 2 maart 1997). Hij deelde mij mee dat e.e.a. wel geseponneerd zou worden. Verder heb ik hem gevraagd mijn vrouw te bezoeken en haar mee te delen op te houden met alle aantijgingen aan het adres van mij en mijn dochters en de woning niet meer te betreden. Dit heeft hij toegezegd. Ik heb daarna nog

telefonisch contact met de heer B. gehad om te vragen hoe een en ander was verlopen. Hij heeft mij toen meegedeeld dat hij nog niet bij mijn vrouw was geweest, maar dit 10 maart zou doen. Desondanks heeft de heer B. het bezoek achterwege gelaten met als gevolg dat tijdens mijn afwezigheid op 11 maart 1997 mijn vrouw zich wederom toegang heeft verschaft tot mijn woning en zaken heeft weggenomen. Hierbij heeft zij de hulp van derden gehad, aan wie ik geen toestemming had gegeven om mijn woning te betreden. Hiervan

heb ik op 12 maart 1997 aangifte gedaan. Op zondag 16 maart 1997 heb ik wederom een gesprek (gehad; N.o.) met de heer B. op het bureau. Ook toen heeft hij mij verzekerd dat hij een gesprek met mijn vrouw zou hebben. Dit gesprek heeft niet plaatsgevonden. Met gevolg dat ik op 23 april 1997 weer geconfronteerd werd met een wegneming van goederen door mijn vrouw. Hiervan heb ik op 24 april aangifte gedaan. Eveneens heb ik de heer B. met dit voorval geconfronteerd. Hij kon mij niets anders zeggen dan dat hij, ondanks herhaalde toezeggingen, niet bij mijn vrouw was geweest. (...) Door de weigerachtige houding van de heer B. werd ik gedwongen mijn vrouw in een kort geding te dagvaarden. De beslissing van de president van de arrondissementsrechtbank spreekt voor zich. Nu er een causaal verband aanwezig is tussen het optreden van uw ambtenaar en het door mij aangespannen kort geding, stel ik de politie Z. c.q. de heer B. aansprakelijk voor de mij gemaakte kosten tot een bedrag van f. 1.878,54."

Dit door verzoeker genoemde bedrag betreft een declaratie van zijn advocaat van 13 juni 1997.

8. De beslissing van de beheerder van het regionale politiekorps IJsselland van 25 mei 1998 op verzoekers klacht luidt onder meer als volgt:

"De onafhankelijke klachtencommissie van de politieregio IJsselland heeft een onderzoek ingesteld naar uw klacht. Op grond daarvan komt zij tot de volgende bevindingen. Hoofdagent B. heeft u herhaaldelijk toegezegd uw echtgenote te zullen aanspreken op het feit dat het voor haar, conform de uitspraak van de rechtbank, vooralsnog verboden is de echtelijke woning te betreden. De commissie heeft vastgesteld dat de heer B. niet aan deze toezeggingen heeft voldaan. Als daar al redenen voor waren dan is de commissie van mening dat de heer B. u daarvan tenminste in kennis had moeten stellen. De commissie acht dit deel van uw klacht dan ook gegrond. (...) Voorts beklagt u zich over de kosten die u heeft gemaakt voor het kort geding dat u als gevolg van het optreden van de heer B. heeft moeten maken. De commissie is echter van mening dat er geen oorzakelijk verband bestaat tussen het gedrag van de heer B. en de noodzaak tot het voeren van een kort geding en verklaart dit deel van uw klacht ongegrond.

Ik zie geen reden om van de overwegingen en het advies van de klachtencommissie af te wijken (zie ook hierna, onder C.2.4.; N.o.). Ik acht uw klacht derhalve gegrond ten aanzien van het niet nakomen door de politie van gedane toezeggingen (...). Dit is immers niet zoals het hoort en bezien tegen de achtergrond van uw situatie had de politie daarmee zorgvuldiger om dienen te gaan. De betreffende functionaris zal hierop worden aangesproken om herhaling te voorkomen. Ik acht uw klacht echter ongegrond ten aanzien van (...) het niet vergoeden van de kosten van het door u aangespannen kort geding."

B. STANDPUNT VERZOEKER

1. Het standpunt van verzoeker is samengevat weergegeven onder

Klacht

, en komt naar voren in de hiervoor, onder A.7. weergegeven brief van verzoeker aan de politie.

2. Verzoeker deelde de Nationale ombudsman in zijn aanvullend verzoekschrift onder meer nog het volgende mee:

"Geschilpunt blijft het causale verband tussen het optreden van de politie IJsselland en het door mij aangespannen kort geding. Nu de politie IJsselland geen enkele actie heeft ondernomen tegen mevrouw Hi. heeft zij zich niet geremd gevoeld meerdere malen huisvredebreuk te plegen en inboedelgoederen weg te nemen. Een soortgelijke situatie had zich namelijk eerder voorgedaan naar aanleiding van de beslissing van de arrondissementsrechtbank te Z., d.d. 16 april 1996. (...) Na deze uitspraak heeft mevrouw Hi. ook zaken uit de echtelijke woning weggenomen, waarna door tussenkomst van de politie IJsselland enige zaken zijn teruggegeven en herhaling werd voorkomen(...)."

C. STANDPUNT KORPSBEHEERDER

1. De beheerder van het regionale politiekorps IJsselland deelde in reactie op de klacht onder meer het volgende mee:

"De heer H. (verzoeker; N.o.) klaagt erover dat ik zijn verzoek om schadevergoeding bij beslissing van 25 mei 1998 op zijn klacht heb afgewezen (zie hiervoor, onder A.8.; N.o.). De heer H. stelt schade te hebben geleden doordat hoofdagent de heer B. van de regiopolitie IJsselland naar aanleiding van zijn aangiften van onder meer 12 maart 1997 en 24 april 1997, en ondanks terzake gedane toezeggingen onder andere op 2 maart 1997 en 16 maart 1997, onvoldoende actie heeft ondernomen. Ik acht de klacht van verzoeker over mijn afwijzing van zijn verzoek om schadevergoeding ongegrond. Ik ben van mening dat er geen oorzakelijk verband bestaat tussen het gedrag van de heer B. en de noodzaak tot het voeren van een kort

geding. Een schadevergoeding voor de kosten van het door de heer H. aangespannen kort geding is wat mij betreft dan ook niet aan de orde. Korthedshalve verwijs ik u in dezen naar mijn schrijven aan de heer H. d.d. 25 mei 1998."

2. Bij de reactie van de korpsbeheerder bevonden zich afschriften van onder meer de volgende stukken:

2.1. Het rapport opgemaakt door politieambtenaar B. op 9 september 1997, naar aanleiding van verzoekers klacht bij de politie. Hierin staat onder meer het volgende vermeld:

"Op 12 maart 1997 hebben de collega's R. en S. bemoeienis gehad in deze zaak in verband met het wegnemen van goederen door mevr. Hi. (...) uit de woning (...) te Z. Door de collega's is met beide partijen een gesprek gevoerd. Hieruit bleek dat mevr. Hi. (...) geen andere mogelijkheid had gezien om aan eigen kleding en andere spullen te komen. Omdat de collega's een uitgebreid gesprek met mevr. Hi. (...) hebben gehad en een

vervolg gesprek door mij geen meerwaarde meer had, heeft dit gesprek derhalve niet plaatsgevonden. In een gesprek aan het bureau van politie te Z., volgens de heer H. zondag 16 maart 1997, is gesproken over de zaak die zich op 12 maart 1997 had afgespeeld. Naar aanleiding van dit gesprek en de bevindingen van de collega's R. en S. is door mij geen aangifte opgenomen in verband met het ontbreken van elementen van de strafbare feiten. Dit is door mij duidelijk en met verwijzen naar de wetsartikelen aan de heer H. uitgelegd. Door mij is niet opnieuw de toezegging gedaan dat door mij een bezoek gebracht zou worden aan mevr. Hi. (...) Op 24 april 1997 is, in overleg met het COP-bureau (Centraal Coördinatiebureau; N.o.) van het distrikt Midden, overleg geweest met parketsecretaris (...) van het parket te Z. Naar aanleiding van dit overleg zijn de aangiften met betrekking tot de heer H. en mevr. Hi. (...) opgelegd. Tot slot wil ik nog opmerken dat tijdens de gehele periode dat ik contact heb gehad met de heer H. hij reeds meerdere malen heeft gesproken over een kort geding wat door hem aangespannen zou worden tegen zijn vrouw. Hij deed hierbij de mededeling dat hij actie van politiezijde verwachtte en niet wilde wachten tot een uitspraak van het door hem aangespannen kort geding. Het kort geding is mijn inziens dus niet aangespannen uitsluitend naar aanleiding van het optreden van de zijde van de politie, waaronder rapporteur. Het kort geding zou sowieso plaatsvinden."

2.2. Het verslag van het gesprek tussen verzoeker en politieambtenaar P. van 22 september 1997, dat plaatsvond in het kader van de behandeling van verzoekers klacht bij de politie. In dit verslag staat onder meer het volgende vermeld:

"Hij (verzoeker; N.o.) geeft aan van mening te zijn dat de hoofdagent B. niet de conclusie kon trekken dat mevr. Hi. zich niet meer aan het ongewenste gedrag zou

schuldig maken na het gesprek wat de hoofdagenten S. en R. met haar voerden op 12 maart 1997. Genoemde hoofdagenten hadden niet het zicht op de situatie van mevr. Hi. als de hoofdagent B. zelf. (...) Dhr. H. deelt mee dat hij wel met B. heeft gesproken over een kort geding, echter alleen in die zin dat hij (B.) hem daartoe dwong omdat B. niet deed cq had gedaan wat hij wel had toegezegd, namelijk zijn vrouw aan te spreken op haar gedrag. Dhr. H. zegt ervan overtuigd te zijn dat het aanspreken door B. van mevr. Hi. had gewerkt. Hij geeft aan dat hij met een weigering van dhr. B. wel had kunnen leven, maar dat hij zich benadeeld voelt door dat B. wel toezeggingen deed, maar die toezeggingen niet nakwam."

2.3. Een nader rapport van politieambtenaar B. van 7 januari 1998, opgemaakt naar aanleiding van het klachtgesprek tussen verzoeker en politieambtenaar P. Dit rapport luidt onder meer als volgt:

"De heer H. (is; N.o.) van mening dat ik niet de conclusie kon trekken dat mevr. (Hi.; N.o.) zich niet meer aan het ongewenste gedrag schuldig zou maken na het gesprek van de hoofdagenten S. en R. Met deze stelling ben ik het niet eens. De collega's S. en R. hebben beiden na afloop van dit gesprek overleg met mij gehad over deze zaak. Uit dit overleg

bleek dat de collega's aan mevr. (Hi.; N.o.) hadden uitgelegd wat wel en niet geoorloofd was in haar situatie. Een vervolgggesprek door mij met mevr (Hi.; N.o.) had geen enkele meerwaarde."

2.4. Het advies van de klachtencommissie van het regionale politiekorps IJsselland van 23 maart 1998 met betrekking tot verzoekers klacht bij de politie. Dit advies luidt onder meer als volgt:

"Anders dan klager acht de commissie causaal verband tussen de gewraakte gedragingen van B. en de noodzaak tot het voeren van het kort geding niet aangetoond. Zelfs indien B. zijn toezegging om de echtgenote van klager op haar gedrag aan te spreken was nagekomen (...) staat daarmee niet vast dat een kort geding, als door klager tegen zijn echtgenote gevoerd, vermeden had kunnen worden. Bij gebreke aan causaliteit is er van het bestaan van de door klager gestelde aansprakelijkheid dan ook geen sprake. Dit onderdeel van de klacht is ongegrond."

D. REACTIE VERZOEKER

Verzoeker deelde in reactie op het standpunt van de korpsbeheerder onder meer het volgende mee:

"Zoals ik reeds in mijn eerdere correspondentie aangaf, heeft het aanspreken door de politie van mijn ex-echtgenote op haar gedragingen wel effect gesorteerd. Had de heer

B. zijn toezegging gestand gedaan, dan was ik niet weer geconfronteerd met een wederrechtelijke binnentreding. Ik blijf van mening dat er een causaal verband bestaat tussen de weigerachtige houding van de heer B. en de door mij noodzakelijke gemaakte kosten in (het; N.o.) kort geding. Met betrekking tot het rapport van de heer B. van 9 september 1997 (zie hiervoor, onder C.2.1.; N.o.) wil ik nog het volgende opmerken. Tijdens de gesprekken met de heer B. heb ik hem gewezen op de situatie die zich in het verleden had voorgedaan, namelijk het binnentreden van de woning door mijn ex-echtgenote ondanks het gerechtelijk verbod daartoe. Ik heb hem toen meegedeeld dat als hij weigerachtig bleef, mij alleen een kort geding restte. Zijn opmerking over het sowieso plaatsvinden van het kort geding zijn onjuist. Dit rapport is derhalve niet naar waarheid opgemaakt."

E. REACTIE KORPSBEHEERDER

De Nationale ombudsman stelde de beheerder van het regionale politiekorps IJsselland in de gelegenheid op de brief van verzoeker te reageren. Hij maakte echter geen gebruik van deze gelegenheid.

Beoordeling

1. Verzoeker klaagt erover dat de beheerder van het regionale politiekorps IJsselland zijn verzoek om schadevergoeding bij de beslissing van 25 mei 1998 op zijn klacht heeft afgewezen. Verzoeker stelt schade, in de vorm van proceskosten, te hebben geleden

doordat een met naam genoemde ambtenaar van dat korps naar aanleiding van verzoekers aangiften van onder meer 12 maart 1997 en 24 april 1997, en ondanks terzake gedane toezeggingen onder andere op 2 maart 1997 en 16 maart 1997, onvoldoende actie heeft ondernomen.

2. Bij beschikking van 16 april 1996 bepaalde de arrondissementsrechtbank te Z. hangende een echtscheidingsprocedure tussen verzoeker en zijn echtgenote dat de laatstgenoemde de echtelijke woning diende te verlaten, en dat het haar verboden was deze verder te betreden. Op enig moment hierna betrad verzoekers echtgenote (verder: mevrouw Hi.) desondanks de woning. Politieambtenaar B. van het regionale politiekorps IJsselland zegde verzoeker op enig moment vóór 12 maart 1997 toe mevrouw Hi. te bezoeken, om met haar te spreken over het overtreden van het rechterlijk bevel. Verzoeker stelde de politie op 12 maart 1997 ervan in kennis dat zijn echtgenote de woning wederom had betreden. Naar aanleiding hiervan brachten politieambtenaren R. en S. mevrouw Hi. op die dag een bezoek, en spraken met haar over haar gedrag. Op 24 april 1997 meldde verzoeker dat mevrouw Hi. de woning nogmaals had betreden. Op enig moment, volgens verzoeker op 16 maart 1997, vond er een gesprek plaats

tussen verzoeker en politieambtenaar B. Verzoeker heeft aangegeven dat B. bij hem bij die gelegenheid opnieuw had toegezegd met mevrouw Hi. een onderhoud te zullen hebben over het overtreden van het rechterlijk bevel. B. heeft in zijn rapport van 9 september 1997 (zie

Bevindingen

, onder C.2.1.) echter ontkend deze hernieuwde toezegging te hebben gedaan. Wat hier verder ook van zij, B. had zijn toezegging van begin maart 1997 tot op 24 april 1997 (nog) niet gestand gedaan.

Verzoeker eiste op enig moment na 24 april 1997 bij de arrondissementsrechtbank te Z. in kort geding dat mevrouw Hi. zou worden geboden zich te onthouden van het verder betreden van de echtelijke woning, op straffe van verbeurte van een dwangsom, en dat zij zou worden veroordeeld in de kosten van het geding. De president van de rechtbank wees de eerste vordering toe, maar bepaalde dat iedere partij haar eigen proceskosten zou dragen. Terzake van deze kosten verzocht verzoeker de politie om een vergoeding.

3. De beheerder van het regionale politiekorps IJsselland heeft in zijn reactie op de klacht laten weten dat er naar zijn mening geen oorzakelijk verband bestond tussen het gedrag van B. en de noodzaak voor verzoeker tot het voeren van een kort geding. De korpsbeheerder heeft aangegeven in te stemmen met de overweging van de klachtencommissie dat niet vast staat dat een door verzoeker aan te spannen kort geding vermeden had kunnen worden indien politieambtenaar B. zijn toezegging wel was nagekomen. 4. Gezien deze argumenten, en uitgaande van de terughoudende benadering die de Nationale ombudsman in schadevergoedingszaken volgt (zie

Achtergrond

), moet worden geoordeeld dat verzoekers schadeclaim niet zo evident juist is dat de korpsbeheerder niet in redelijkheid heeft kunnen besluiten om het verzoek om vergoeding van de schade af te wijzen. De onderzochte gedraging is behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps IJsselland (de burgemeester van Zwolle) is niet gegrond.